

Capitolul I

URMĂRIREA PENALĂ

1.1. Fază a procesului penal

Considerentele care justifică această fază a procesului penal sunt¹:

a) Persoanele certate cu legea penală, respectiv infractorii, înainte de săvârșirea unei infracțiuni se pregătesc, se informează, lucrează „la pont”, doresc și uneori reușesc să șteargă sau să dispară orice urmă a infracțiunii. Ei nu lucrează la vedere. Pentru contracararea acestora este nevoie de existența unor organe specializate cel puțin la fel ca aceștia pentru descoperirea rapidă a infracțiunilor, ridicarea și conservarea urmelor pentru identificarea și prinderea infractorilor. Renumitul profesor Ion Tanoviceanu în cursul său din perioada interbelică arăta sugestiv aceste aspecte².

b) Urmărirea penală este cea care dă viață principiilor privind prezumția de nevinovăție, respectarea demnității umane, garantarea libertății persoanei pentru că organele specializate despre care am făcut vorbire trebuie să trieze persoanele vinovate de cele nevinovate de săvârșirea infracțiunii, pentru a se evita expunerea în public a celor nevinovate. Mai bine să rămână persoane vinovate nepedepsite decât să pedepsim o persoană nevinovată.

c) Instanțele de judecată sunt degrevate de desfășurarea unei activități care ar implica descoperirea infracțiunilor, identificarea și reținerea sau arestarea infractorilor sau strângerea de probe. De asemenea, trebuie să reținem și necesitatea asigurării obiectivității în soluționarea

---

¹ Șt. Tulbure, *Urmărirea penală*, Revista de Drept Penal nr. 4, 1998, p. 40 și urm.

² Ion Tanoviceanu, *Tratat de drept și procedură penală*, Tipografia „Curierul Judiciar” București, 1924 p. 514 și urm.: „nimic din tot ceea ce progresul a pus la îndemâna omului modern spre folosință onestă și binefăcătoare, nu a rămas nespeculat de odioasa armată a infractorilor. În lupta contra crimei, societatea este datoră să pună la contribuție toate mijloacele pe care civilizația actuală i le oferă. La perspicacitatea și ingeniozitatea infractorilor moderni, trebuie să se răspundă printr-o organizare metodică și serioasă a urmăririi. După cum infractorii își perfecționează sistemele lor de atac, astfel societatea trebuie să își perfecționeze sistemele sale de luptă”.

cauzei, pentru că acesta ar lipsi dacă atât urmărirea penală cât și judecata ar fi efectuate de către instanțele de judecată.

Și totuși există o situație când și instanțele de judecată sunt implicate în această activitate, dar nu este una de descoperire ci numai de constatare. În acest sens invocăm prevederile art. 360 C. pr. pen., titlu marginal „Constatarea infracțiunilor de audiență”, când dacă în cursul ședinței de judecată se săvârșește o faptă penală prevăzută de legea penală, președintele completului de judecată constată acea faptă și îl identifică pe făptuitor, iar încheierea de ședință se trimite procurorului competent. Se subînțelege că urmărirea penală este efectuată fără discuție tot de către organele de urmărire penală. Acest lucru reiese și din alin. (2) al acestui articol care prevede că dacă procurorul participă la judecată, el poate declara că începe urmărirea penală, poate pune în mișcare acțiunea penală și îl poate reține pe suspect sau pe inculpat. *Nota bene.* Personal consider că în lipsa constatării faptei penale de către președintele completului de judecată, procurorul nu poate să se sesizeze din oficiu.

Importanța acestei faze a procesului penal derivă din faptul că pe timpul ei trebuie să se descopere infracțiunea și infractorul, să se efectueze cercetarea penală și atunci când este cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Chiar dacă este o fază de sine stătătoare facem cuvenita precizare că sunt anumite situații când judecătorul de drepturi și libertăți intervine în această fază pentru a soluționa cererile, propunerile, contestațiile sau orice alte sesizări privind: măsurile preventive, măsurile asiguratorii, măsurile de siguranță cu caracter provizoriu, actele procurorului în cazurile expres prevăzute de lege, încuviințarea perchezițiilor, a folosirii metodelor și tehnicilor speciale de supraveghere sau de cercetare ori a altor procedee probatorii potrivit legii, procedura audierii anticipate sau alte situații expres prevăzute de lege.

1.2. Obiectul urmăririi penale

Potrivit art. 285 C. pr. pen., obiectul urmăririi penale îl constituie strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârșit o infracțiune și la stabilirea

răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Strângerea probelor trebuie să se refere la:

- *Existența infracțiunilor*

Expresia „existența infracțiunilor” are în vedere faptele penale indiferent de faza sau modalitatea lor de săvârșire, adică tentativă, infracțiune consumată, infracțiune continuată¹.

- *Identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni*²

Identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni înseamnă depistarea acestora indiferent de calitatea lor, autori, coautori, instigatori, complici cât și identificarea lor ca persoane fizice în sensul stabilirii datelor personale.

- *Stabilirea răspunderii persoanelor care au săvârșit infracțiuni*

Înseamnă elucidarea tuturor aspectelor legate de vinovăția acestora pentru a stabili dacă poate sau nu să răspundă din punct de vedere penal

- *Identificarea persoanei vătămate*

Chiar dacă nu se specifică în mod expres în conținutul art. 285 suntem de părere ca și alți autori³, că obiectul urmăririi penale și strângerea probelor trebuie să aibă în vedere și identificarea persoanei vătămate, pentru că în caz contrar urmărirea penală nu ar fi completă, mai ales că art. 100 C. pr. pen. prevede acest lucru⁴. Este de subliniat faptul că această prevedere care exista la art. 202 din vechiul Cod de procedură penală, în noul Cod de procedură penală o regăsim la capitolul Reguli generale din Titlul Probele, mijloacele de probă și procedeele probatorii.

- *Aspecte legate de latura civilă a cauzei penale*

De asemenea, chiar dacă *stricto sensu* art. 285 C. pr. pen. nu prevede acest lucru suntem de părere că obiectul urmăririi penale

---

¹ Vintilă Dongoroz, ș.a., *Explicații teoretice*, vol. II, p. 25.

² Vechiul Cod de procedură penală vorbea despre făptuitor.

³ Ion Neagu, *Drept procesual penal, Partea specială*, vol. I, Ed. Oscar Print, București, 1994, p. 28; Grigore Theodoru, L. Moldovan, *Drept procesual penal român*, Iași 1971, p. 195.

⁴ Art. 100 C. pr. pen. prevede că „în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea cât și în defavoarea suspectului sau a inculpatului, din oficiu sau la cererea acestora.”

trebuie să cuprindă și aspecte legate de latura civila a cauzei atunci când alături de acțiunea penală se exercită și o acțiune civilă. Sunt situații în care încadrarea juridică sau chiar soluționarea cauzei depind de întinderea și valoare prejudiciului.

- *Aspecte legate de măsurile procesuale*

Chiar dacă din nou art. 285 nu prevede în mod expres alături de alți autori¹, considerăm că din obiectul urmăririi penale trebuie să facă parte și aspectele legate de luarea, revocarea, înlocuirea măsurilor procesuale personale sau reale. Amintim cu titlu de exemplu măsurile preventive (reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu, arestarea preventivă) sau măsurile asigurătorii.

1.3. Limitele urmăririi penale

Când analizăm acest aspect al limitelor urmăririi penale trebuie să evidențiem care sunt granițele sale, adică unde începe și unde se termină, care sunt actele procesuale și procedurale care nu se pot întocmi nici înainte de începerea ei și nici după terminarea acesteia.

Este vorba despre întinderea urmăririi penale în timp.

Sub acest aspect identificăm:

- *Limita inițială*, marcată de actul de începere a urmăririi penale. Acest moment este marcat în scris, având semnificația nașterii cadrului legal de desfășurare de către organele de urmărire penală a tuturor activităților la care se referă obiectul urmăririi penale, respectiv de declanșare a fazei de urmărire penală și implicit a procesului penal. Actul prin care se realizează acest lucru este ordonanța. Ca element de noutate față de vechiul Cod de procedură penală, potrivit art. 305 C. pr. pen., începerea urmăririi penale se poate dispune cu privire la faptă, când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și se constată că nu există vreunul din cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute de art. 16 C. pr. pen.²

---

¹ Gheorghiu Mateuț, *Procedura penală, Partea Specială*, vol. I, Ed. Lumina Lex, 1997, p. 105.

² Art. 16: Cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale

- *Limita finală*, care o reprezintă soluția dată de procuror care poate fi:
  - De netrimitere în judecată, când procesul se stinge în faza de urmărire penală, în situația când soluția este clasare sau de renunțare la urmărirea penală¹.

---

(1) Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

- a) fapta nu există;
- b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege;
- c) nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea;
- d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate;
- e) lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale;
- f) a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică;
- g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii;
- h) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege;
- i) există autoritate de lucru judecat;
- j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. e) și j), acțiunea penală poate fi pusă în mișcare ulterior, în condițiile prevăzute de lege.

¹ Art. 318 („Renunțarea la urmărirea penală”) Codul de procedură penală

„(1) În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când, în raport cu conținutul faptei, cu modul și mijloacele de săvârșire, cu scopul urmărit și cu împrejurările concrete de săvârșire, cu urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, constată că nu există un interes public în urmărirea acesteia.

(2) Când autorul faptei este cunoscut, la aprecierea interesului public sunt avute în vedere și persoana suspectului sau a inculpatului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii și eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii.

(3) Procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe dintre următoarele obligații:

- a) să înlătore consecințele faptei penale sau să repare paguba produsă ori să convingă cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia;
- b) să ceară public scuze persoanei vătămate;
- c) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă;

d) să frecventeze un program de consiliere.

(4) În cazul în care procurorul dispune ca suspectul sau inculpatul să îndeplinească obligațiile prevăzute la alin. (3), stabilește prin ordonanță termenul până la care acestea urmează a fi îndeplinite, care nu poate fi mai mare de 6 luni sau de 9 luni pentru obligații asumate prin acord de mediere încheiat cu partea civilă și care curge de la comunicarea ordonanței.

(5) Ordonanța de renunțare la urmărire cuprinde, după caz, mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum și dispoziții privind măsurile dispuse conform alin. (3) din prezentul articol și art. 315 alin. (2)-(4) termenul până la care trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute la alin. (3) din prezentul articol și sancțiunea nedeplinirii dovezilor la procuror, precum și cheltuielile judiciare.

(6) În cazul neîndeplinirii cu rea-credință a obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (4), procurorul revocă ordonanța. Sarcina de a face dovada îndeplinirii obligațiilor sau prezentarea motivelor de neîndeplinire a acestora revine suspectului ori inculpatului. O nouă renunțare la urmărirea penală în aceeași cauză nu mai este posibilă.

(7) Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau, după caz, altor persoane interesate.”

Prin Decizia pronunțată în ședința din 20 ianuarie 2016, Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale. Curtea a reținut că dispozițiile criticate contravin principiului legalității, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, precum și prevederilor art. 124 alin. (1) coroborate cu art. 126 alin. (1), potrivit cărora justiția se înfăptuiește în numele legii și se realizează prin instanțele judecătorești stabilite de lege.

Opinia separată a judecătorilor Zegrean, Morar și Minea:

„În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală trebuia respinsă de către Curtea Constituțională, întrucât dispozițiile menționate sunt constituționale, în raport de criticile formulate, pentru următoarele motive:

1. Renunțarea la urmărirea penală a fost introdusă de legiutor în arhitectura dreptului procesual românesc, ca un element de noutate în privința soluțiilor de neurmărire penală ce pot fi dispuse de procuror, în scopul degrevării instanțelor judecătorești de sarcina soluționării unor cauze penale referitoare la fapte prevăzute de legea penală ce nu prezintă un pericol social ridicat. Această soluție este însoțită de sporirea garanțiilor procesuale în etapa urmăririi penale. Ea reprezintă o consecință a implementării în legislația procesual penală a principiului oportunității, care este specific sistemului de drept anglo-saxon și a fost preluat în sistemul dreptului continental din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, din motive de eficientizare a activității organelor judiciare.

În acest sens, cu privire la renunțarea la urmărirea penală, Expunerea de motive a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală arată ca 'renunțarea se poate dispune înainte de sesizarea camerei preliminare și implică alegerea optimă a unora

dintre obligațiile care sunt stabilite în sarcina inculpatului, astfel încât să se asigure eficiența acestei modalități alternative'.

Prin urmare, soluția renunțării la urmărirea penală nu poate fi dispusă anterior administrării unor probe din care să rezulte, în mod rezonabil, atât săvârșirea de către inculpat a faptelor reținute de organele de urmărire penală în sarcina lui, cât și îndeplinirea simultană a condițiilor prevăzute la art. 318 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, care denotă lipsa interesului public în continuarea urmăririi penale. De altfel, ca o garanție a soluționării cauzelor penale prin renunțarea de către procuror la urmărirea penală doar în situația constatării unui pericol social redus al faptelor săvârșite, legiuitorul a prevăzut, la alin. (6) al aceluiași art. 318, că, în cazul neîndeplinirii cu rea-credință de către suspect sau inculpat a obligațiilor dispuse în sarcina sa, în termenul legal prevăzut la alin. (4) al art. 318 din Codul de procedură penală – neîndeplinire ce ar conduce la concluzia conform căreia suspectul sau inculpatul, prin comportamentul său, determină existența unui pericol social în cauza supusă soluționării -, procurorul revocă ordonanța, o nouă soluție de renunțare la urmărirea penală în aceeași cauză nemaifiind posibilă.

Soluția prevăzută la art. 318 din Codul de procedură penală se regăsește și în legislațiile altor state europene, precum și în alte sisteme de drept.

Astfel, în Statele Unite ale Americii, US Attorneys' Manual prevede că, pentru a renunța la acuzare pentru motivul lipsei unui interes substanțial federal, procurorul are în vedere toate considerentele relevante, printre care: prioritățile de aplicare a legii fundamentale, natura și gravitatea infracțiunii, efectul descurajator al trimiterii în judecată, gradul de vinovăție al persoanei față de fapta, antecedentele penale ale persoanei, disponibilitatea persoanei de a coopera pentru investigarea sau trimiterea în judecată a altora, condamnarea probabilă sau alte consecințe ale condamnării. Potrivit aceluiași manual, enumerarea anterior enunțată nu este limitativă și nu este de așteptat ca toți acești factori să fie îndepliniți, ci, doar ca, din ansamblu lor, să rezulte lipsa unui interes substanțial federal.

În Canada, atunci când decide inițierea și desfășurarea urmăririi penale în numele Coroanei, la nivel federal, consilierul Coroanei trebuie să ia în considerare două criterii: dacă există o probabilitate rezonabilă de condamnare bazată pe probe ce ar putea fi administrate în cauză, iar, în situația în care răspunsul la această întrebare este afirmativ, dacă o acuzare ar servi cel mai bine interesului public. Dacă răspunsul la ambele întrebări este afirmativ, testul deciziei de acuzare este îndeplinit. Dacă nu, dar acuzarea a fost deja formulată, aceasta va fi retrasă sau se va rămâne în stadiul procesual inițial.

În Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord, Codul pentru procurorii Coroanei prevede, la capitolul cu titlul 'Decizia asupra acuzării', că procurorii, poliția sau alte agenții de investigare decid dacă acuză sau nu un făptuitor, decizie care este luată pe baza a două criterii: posibilitatea administrării probelor care să conducă la o posibilă condamnare și interesul public.

În Franța, Codul de procedură penală face aplicarea principiului oportunității, prin reglementarea a două instituții ce aparțin sferei justiției negociate, respectiv compoziția penală și tranzacția. Astfel, Codul de procedură penală prevede compoziția

penală, ca o instituție intermediară, între acordul de recunoaștere a vinovăției și renunțarea la urmărirea penală. Principala condiție pentru aplicarea acestei instituții este recunoașterea faptei, procedura având loc înaintea punerii în mișcare a acțiunii penale. În această situație, procurorul aplică o amendă și poate dispune o paletă foarte largă de măsuri de siguranță, cum sunt predarea bunurilor de care autorul s-a folosit la săvârșirea infracțiunii, renunțarea temporară la permisul de conducere sau de vânătoare, urmarea unui program de reabilitare pentru persoane dependente de alcool sau droguri etc. Totodată, Codul de procedură penală francez reglementează tranzacția, a cărei aplicare poate fi făcută în funcție de circumstanțele de gravitate ale infracțiunii, de personalitatea și de situația materială a celui acuzat, de resursele acestuia și de acuzațiile care i se aduc. Astfel, cu toate că textul nu face vorbire despre noțiunea de 'interes public', acesta face trimitere la elementele care definesc interesul public, în termeni chiar mai succinți decât cei din cuprinsul art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală românesc, precum 'circumstanțele și gravitatea infracțiunii'.

În Belgia, Codul judiciar prevede că procurorul regelui judecă asupra oportunității urmăririi penale.

În Finlanda, Legea cu privire la procedura penală reglementează cazurile în care procurorul poate decide să nu trimită în judecată, iar, în completare, alte două asemenea cazuri, aplicabile 'cu excepția situației în care interesul public sau cel privat o cer'.

În Republica Federală Germania, Codul de procedură penală reglementează neurmărirea infracțiunilor minore, instituție conform căreia parchetul poate să renunțe la urmărirea, cu aprobarea instanței competente să judece procedura principală, dacă vinovăția făptuitorului este considerată minoră și nu există un interes public în urmărirea sa. Totodată, Codul de procedură penală reglementează renunțarea la acțiune în instanță și încetarea procedurii, făcând trimitere la același criteriu al interesului public în urmărirea penală. În mod similar, prin referire la același criteriu, este reglementată în același Cod de procedură penală, renunțarea la acțiune din motive politice.

În Suedia, Codul de procedură penală prevede că o investigație preliminară poate fi întreruptă, printre altele, dacă continuarea anchetei produce costuri care nu se găsesc într-o proporție rezonabilă cu importanța chestiunii și gravitatea infracțiunii.

În Olanda, Codul de procedură penală prevede renunțarea la urmărirea penală, precizând că 'o decizie de neurmărire poate fi luată pe considerente de interes public'.

În fine, Codul de procedură penală austriac prevede neurmărirea cazurilor de mică importanță, arătând că, dacă procurorul a inițiat deja urmărirea penală, acesta poate renunța la ea, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: răul produs prin infracțiune este considerat a fi redus, aspect care este stabilit în funcție de gradul de vinovăție, consecințele infracțiunii, comportamentul acuzatului după săvârșirea infracțiunii, în mod special eforturile acestuia pentru repararea prejudiciului cauzat sau alte împrejurări care sunt luate în considerare, de obicei la individualizarea pedepsei; o pedeapsă sau o sancțiune de aceeași natură juridică apar ca fiind nepotrivite în scopul de a împiedica acuzatul să comită alte infracțiuni sau să interacționeze cu alte persoane în vederea săvârșirii infracțiunii.

2. În ceea ce privește pretinsa lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei 'interes public', din cuprinsul art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținem că, într-adevăr, Codul penal și Codul de procedură penală nu definesc în mod expres noțiunea anterior referită. Cu toate acestea, interpretând logic dispozițiile art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatăm că, în cuprinsul acestora, sunt prevăzute criteriile ce trebuie avute în vedere de către procuror la stabilirea existenței interesului public în urmărirea infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani. Astfel, potrivit alin. (1) al art. 318 din Codul de procedură penală, în aprecierea pe care o face, procurorul trebuie să analizeze următoarele aspecte: conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, împrejurările concrete de săvârșire și urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii. De asemenea, conform alin. (2) al art. 318 din Codul de procedură penală, atunci când autorul faptei este cunoscut, la aprecierea interesului public sunt avute în vedere și persoana suspectului sau a inculpatului, conduita acestuia anterioară săvârșirii infracțiunii și eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii. În urma acestei analize, procurorul poate decide să continue urmărirea penală sau, dimpotrivă, să renunțe la ea. Această opțiune este, conform normei criticate, rezultatul aprecierii interesului public existent în urmărirea penală și, într-un final, în pedepsirea săvârșirii faptelor cercetate.

Prin urmare, interesul public în urmărirea sau în renunțarea la urmărirea unor fapte prevăzute de legea penală reprezintă interesul statului în pedepsirea săvârșirii respectivelor fapte sau în renunțarea la pedepsirea lor, în funcție de circumstanțele reale ale faptei sau cele personale ale făptuitorului, criteriile aprecierii acestui interes fiind cele enumerate, *expressis verbis*, la alin. (1) și (2) ale art. 318 din Codul de procedură penală. Astfel, metoda legală de determinare a interesului public în continuarea urmăririi penale sau în renunțarea la aceasta, care nu semnifică altceva, în cazul dispozițiilor art. 318 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, decât interesul public în realizarea actului de justiție, este una lipsită de echivoc. Așa fiind, sensul noțiunii de 'interes public' din cuprinsul textului criticat este dedus, în mod direct, prin interpretarea logică a acestei norme.

Pentru aceste motive, apreciem că lipsa definirii exprese în Codul penal sau în Codul de procedură penală a noțiunii de 'interes public', din cuprinsul dispozițiilor art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu încalcă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale textului criticat.

Așa cum rezultă din considerentele de drept comparat invocate la punctul anterior, interesul public este circumstanțiat, în mod similar, și în alte sisteme de drept în care este reglementată, sub o formă sau alta, instituția renunțării la urmărirea penală. Astfel, în legislația procesual penală din Statele Unite ale Americii renunțarea la acuzare este făcută de către procuror și se bazează pe aprecierea interesului substanțial federal, care este determinat prin verificarea îndeplinirii unor condiții similare celor prevăzute la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv prioritățile de aplicare a legii fundamentale, natura și gravitatea infracțiunii, efectul descurajator al trimiterii în judecată, gradul de vinovăție al persoanei față de faptă. La rândul său,

legislația procesual penală canadiană prevede interesul public drept criteriu al testului deciziei de acuzare făcută de consilierul Coroanei. Obligația realizării aceleiași test, conform aceluiași criteriu, al interesului public, este reglementată în sarcina procurorului și în Codul pentru procurorii Coroanei din Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord. De asemenea, Legea cu privire la procedura penală finlandeză obligă procurorul la evaluarea interesului public și al celui privat atunci când decide cu privire la trimiterea în judecată. Un demers asemănător este reglementat și în Codul de procedură penală german, care prevede renunțarea, de către parchet, la urmărirea penală, în situația în care nu există interes public în urmărirea unei infracțiuni. Fără a face referire expresă la noțiunea de interes public, Codul de procedură penală suedez prevede posibilitatea întreruperii unei investigații preliminare în cazul inexistenței unei proporții rezonabile între costurile anchetei și importanța și gravitatea infracțiunii comise. În fine, pe aceleași considerente, de interes public, poate fi luată, de către parchet, o decizie de neurmărire penală și conform Codului de procedură penală olandez.

3. Referitor la numărul mare al infracțiunilor în cazul cărora poate fi incidentă instituția renunțării la urmărirea penală și la pericolul social crescut al acestor infracțiuni, determinate de limita prea mare a pedepsei prevăzută de lege pentru aceste infracțiuni, respectiv închisoarea de cel mult 7 ani, este de remarcat, în primul rând, faptul că verificarea și constatarea neconstituționalității unor dispoziții legale de către instanța de contencios constituțional nu poate fi făcută pe baza unor criterii cantitative, ci prin aprecieri calitative, rezultat al raportării textelor legale criticate la dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției. Așa fiind, aspectul conform căruia majoritatea infracțiunilor, prevăzute în Codul penal și în legile speciale, se încadrează în categoria infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani, nu constituie un veritabil argument de neconstituționalitate.

De asemenea, în ceea ce privește susținerea privind pericolul social crescut al infracțiunilor din categoria anterior menționată, opinăm că, în mod corect, legiuitorul a reglementat această condiție a limitei maxime a pedepsei ce trebuie să fie îndeplinită cumulativ cu cele enumerate în cuprinsul art. 318 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, condiții a căror coexistență poate duce, de la caz la caz, la concluzia pericolului social scăzut al faptelor săvârșite, pericol ce diminuează sau anulează interesul public în urmărirea penală a acestora.

4. Referitor la constatarea de către Curtea Constituțională a încălcării, prin prevederile art. 318 din Codul de procedură penală, a principiului separației funcțiilor judiciare, și, în consecință a dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, precum și la concluzia, explicit exprimată de către instanța de contencios constituțional în considerentele Deciziei nr. 23 din 20 ianuarie 2016, conform căreia viciile de neconstituționalitate constatate prin această decizie ar putea fi remediate prin reglementarea controlului judecătoresc cu privire la soluțiile de renunțare la urmărirea penală dispuse de procuror, constatăm că un astfel de control al instanțelor judecătorești asupra soluțiilor de renunțare la urmărirea penală este deja reglementat în cuprinsul Codului de procedură penală. În acest sens, reținem că dispozițiile art. 319 din Codul de procedură penală prevăd continuarea urmăririi penale la cererea suspectului sau a